

te her. Vi kan ikke støtte forslaget, men jeg vil gerne anbefale arbejdsministeren eller give arbejdsministeren et forsigtigt råd om at bede Arbejdstilsynet om at prioritere på en sådan måde, at de vigtige arbejdstilsynssager bliver taget først. Jeg mener, det er pinevigtigt, at folk ikke bliver udsat for farlige stoffer og materialer, og at man sørger for, at løfteskader begrænses, og alle den slags ting, og at sager af ovennævnte karakter – altså hvor man tilfældigt opdager, at folk står og maler deres hus eller ordner deres tv-antenne – kommer allernederst i bunken.

Jette Gottlieb (EL):

Med de erfaringer, jeg har fra det pulveriserende arbejdsliv, kan jeg forsikre om, at Arbejdstilsynet aldeles ikke er bemanded – endsige bekvindet! – til at overrende private hjem i tide og utide. Selv på store byggepladser med store arbejdsmiljøproblemer kan det være nok så vanskeligt at få et tilsyn ud. Så meget for få ressourcer har Arbejdstilsynet rent faktisk. Men lad nu det ligge.

Forslagsstillerne har aldrig været store, offensive fortalere for en arbejdsmiljølovgivning, al den stund den griber ind i arbejdsgivernes helt uindskrænkede ret til at lede og fordele arbejdet, også det sundhedsskadelige.

Men selve det, at vi har en arbejdsmiljølovgivning, har jo dybest set to begrundelser. Den ene er at beskytte den svageste part på arbejdsmarkedet, nemlig den, der er underkastet arbejdsgiverens ret til at lede og fordele. Den anden er at beskytte samfundet mod fuldstændig urimelige udgifter ved arbejdsbetingede skader, og det gælder jo helt uafhængigt af, om arbejdet er lønarbejde, privat arbejde eller sort arbejde, for den sags skyld.

Her blander forslaget jo tingene grundigt sammen: hjemmehjælperen og journalisten, der lakerer sine køkkenskabe eller sin båd, og det gør fru Annette Just jo også, når hun undsiger hele den ene halvdel af forslaget uden at være klar over det.

Selvfølgelig skal der findes en balance og en afgrænsning, der sikrer, at privatlivets fred ikke krænkes, i det omfang det, der foregår, rent faktisk er privat. Men den balance og den afgrænsning tror jeg er fundet fint i den eksisterende lovgivning, og jeg er overbevist om, at den også i praksis administreres med både respekt og konduite.

Enhedslisten kan ikke støtte det fremsatte forslag.

Helge Sander (V):

En af grundene til, at vi står her i dag, er jo ganske rigtigt – som det er blevet nævnt ved flere lejligheder – sagen den 25. maj 1993, hvor Arbejdstilsynet spillede en interessant hovedrolle i forbindelse med en skolelærers reparation af et tag i Ribe. Sagen var så grotesk, at den påkaldte sig opmærksomhed, tror jeg, i alle grene af samfundet, uanset om man taler om store arbejdspladser eller om private hjem.

Men det forslag, som vi i dag behandler, omfatter kun private hjem, og det er jo ganske rigtigt, som bl.a. hr. Peder Sass sagde, kun et hjørne af hele denne lovgivning. Der er mange andre spørgsmål, som vi synes det er væsentligt at tage op, og det har vi bl.a. gjort i spørgsmål, dels i udvalget, dels som onsdagsspørgsmål. Men i dag drejer det sig kun om det, der vedrører privatlivet.

Der har været talt om de ting, der er tiltagende, nemlig den øgede aktivitet i forbindelse med hjemmehjælp, hjemmeservice osv., men sagen i Ribe sætter hele problemet i perspektiv:

Dér kommer folk fra Arbejdstilsynet forbi et hus, hvor en skolelærer sidder oppe på sit tag og er ved at reparere det kl. 10 om formiddagen. Arbejdstilsynet parlementerer med denne skolelærer i næsten 2 timer, hvorefter man kl. 12 tilkalder politiet. Så kommer politiet og beder manden om at komme ned, for det siger Arbejdstilsynet at han skal, og efter nogen tid lader han sig overtale og kommer ned, og så bliver han lagt i håndjern og bliver ført til politistationen, hvor han afhøres, og efter endnu 1 time får han trods alt lov til at gå hjem igen – sikkert med påbud om, at han ikke må kravle op på taget.

Det er, hvad der er foregået. Og da vi nu skal behandle sagen igen, slog jeg tilbage for at være helt sikker. For man skulle jo tro, det er noget, der er foregået i DDR før 1989; men det er foregået i Danmark, det er foregået i Ribe, og det har fået arbejdsministerens velsignelse, og det har jeg tjekket, for det gjorde jeg nemlig i et samråd, som vi havde i Arbejdsmarkedsudvalget den 17. juni 1994 kl. 14. Og det er det, der foruroliger os, især når vi samtidig ude omkring hører – hvilket bl.a. fru Henriette Kjær gav udtryk for – at Arbejdstilsynet tilsyneladende bliver mere emsig på det private område.

Dér kommer vi så ind på det, som har været en del af debatten på det seneste, nemlig indførelsen af Hjemmeservice og ikke mindst den udvidede hjemmehjælp. I den forbindelse vil jeg